

Arrest

nr. 118 059 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde K. T.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : Servië
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20.08.2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24.08.2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel kan verzoeker geen voordeel opleveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”*

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° [...]
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
[...]”*

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot

12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3.1. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds in zijn verzoekschrift heeft geanticipeerd op hetgeen hiervoor werd gesteld. Ter zitting gevraagd naar zijn belang, wordt namens de verzoeker gesteld dat hij volhardt in het belang omwille van de schending van wettelijke internationale bepalingen, inzonderheid van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat een onderzoek naar een mogelijke schending van de voormelde bepalingen –en alleen deze- zich opdringt.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 en 3 van het EVRM. Hij betoogt dienaangaande wat volgt:

"11.1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

"De betrokkene kwam het land binnen op 24.08.2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is. "

Verzoekende partij betwist niet dat haar asielprocedure negatief werd afgesloten, noch dat Uw Raad meent dat de toen bestreden asielbeslissing in casu artikel 3 EVRM niet schendt. De Raad heeft in dit verband echter enkel een oordeel gevormd over de asielmotieven van verzoekende partij ten aanzien van Servië, niet meer en niet minder.

11.1.2. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan " (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar asielmotieven (Cf. cassatieprocedure) en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om -met nieuwe documenten-verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Servië zal zijn (het enige land wat in het kader van de asielprocedure op schendingen van artikel 3 EVRM werd onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

11.1.3. Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.2. In een derde middel voert de verzoeker in subsidiaire orde onder meer de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Dienaangaande doet hij gelden wat volgt :

"Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar de volgende rechtspraak (RvV 42.286, 26 april 2010) en (RvV 39.975, 9 maart 2010):

Er dient echter te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari

2007, nr. 166.626). Dit heeft tot gevolg dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat tenzij verzoekers aantonen dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht hebben ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen blijkt dat verzoekers stellen geen toegang te hebben tot degelijke gezondheidszorg in Polen en hiervoor verwijzen naar verschillende stukken. Zij menen derhalve dat indien zij worden teruggestuurd naar Polen zij het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling. In de fax van 10 februari 2010 verwijzen zij naar de volgende stukken "Forumréfugiés, Le système d'asile en Pologne, 2009; European refugee Fund, "Country report: Poland, updated may 2007 en GEBHARD, J., Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, p. 99-128. " Deze stukken zijn niet toegevoegd aan de verzending per fax met volgende mededeling "De info waar ik naar verwijs is van algemene bekendheid en deze worden u per aangetekend schrijven gestuurd, gezien het te veel is om per fax te sturen\ De Raad stelt aldus vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 10 februari 2010 aan het voormelde voldoet. Er wordt verwezen naar medische problemen, naar medische attesten en naar beschikbare informatie over de gezondheidszorg in Polen. Verzoekers voeren aan dat zij om die redenen onmogelijk kunnen terugkeren naar Polen aangezien zij *ook onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan in strijd met het artikel 3 EVRM omwille van hun gezondheidstoestand en de onmogelijkheid om toegang tot krijgen tot de nodige gezondheidszorg in Polen."

Verzoekers merken bijgevolg terecht op dat de bestreden beslissingen met geen woord reppen over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt derhalve vast dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Ten overvloede merkt de Raad overigens op dat de verwerende partij ter terechtzitting bevestigt dat er over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen vooralsnog geen beslissing is genomen.

Hoewel de situatie niet identiek is, valt deze toch te vergelijken met de huidige situatie. Uw Raad was dus van mening dat de DVZ nagelaten heeft de hangende 9ter te bestuderen bij de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.3. De middelen worden in de aangegeven mate samen behandeld.

3.4. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker stelt dat het risico op een schending van de voormelde bepaling slechts is onderzocht ten aanzien van Servië –in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van zijn asielaanvraag- maar dat hij niet weet naar welk land hij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Hij geeft te kennen niet van plan te zijn vrijwillig terug te keren en alles binnen zijn mogelijkheden te doen om een eventuele nieuwe asielaanvraag tot een goed einde te brengen.

De bescherming die een vreemdeling kan ontleen aan het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad stelt vast dat de verzoeker geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot hetwelk hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet had geformuleerd. Hij erkent dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM reeds werd onderzocht in het licht van zijn asielaanvraag. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 85 936 van 20 augustus 2012. De loutere stelling dat verzoeker zijn cassatieberoep afwacht en verder al het mogelijke zal doen om met nieuwe documenten te wijzen op een voormelde schending, is niet meer dan een hypothetische, niet geconcretiseerde bewering die op zich geenszins een schending aantoon van artikel 3 van het EVRM.

3.5. Aangaande de met de hiervoor weergegeven problematiek gelieerde aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM komt verzoekers betoog er op neer dat hij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen. Hij verwijst dienaangaande naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoeker, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoeker het grondgebied van België, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta, Liechtenstein en Zwitserland moet verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dus niet van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land hij zich zal kunnen begeven. In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering toont verzoeker niet aan dat hij naar een ander land zal worden gerepatriëerd dan het land waarvan hij de nationaliteit heeft, zijnde Servië, en de gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent te zien. Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig, nu hij zich bij een louter hypothetische uiteenzetting houdt. Voor het overige vormt de kritiek van de verzoekende partij in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidig bevel zal gebeuren, zodat zij voorliggend beroep dan ook indient om haar rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, verre van een zekerheid is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM.

3.6. Ten slotte, in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie en de beslissing die daaruit is voortgevloeid, moet de Raad andermaal vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog: hij verwijst dan wel naar rechtspraak van de Raad maar brengt geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een risico zou lopen op de schending van de voormelde bepaling, dit in tegenstelling tot de situatie waarin de verzoekende partijen waarnaar wordt verwezen in het aangehaalde arrest, betreft. Het gegeven dat de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vernietigd bij arrest nr. 118 058 van 30 januari 2014 doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu het aan verzoeker precies toekomt om aan te tonen dat, in weerwil van de gebonden bevoegdheid die de verwerende partij heeft om het bevel af te leveren, zij daarmee een hogere verdragsnorm zou schenden en de vernietiging waarvan sprake niet gestoeld is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.7. Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die reden samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS